

Кжде остана неговата умора! Старецътъ забрави себе си и се тревожеше само за живота на горкото момченце, което лежеше безпомощно въ ржцетъ му.

— По-скоро, по-скоро у дома! — шепнеше той и се мъчеше да върви, колкото може по-скоро.

При това Бари тичаше напредъ и сегисъ-тогисъ се обръщаше да види, идва ли господарътъ му. Като стигна до вратата на манастира, кучето запава вжжето на звънеца и силно позвъни. Вратата се отвори и отецъ Йосифъ влѣзна.

— А, вие ли сте, отецъ Йосифе — му извика вратарътъ. Ние бѣхме почнали вече да се безпокоимъ: всички братя се върнаха, а само васъ нѣмаше. Въ манастира всички отдавна вече спятъ.

Като даде набързо заповѣдь да се изпратятъ веднага хора, да видятъ дали нѣма други жертви на лавината, старецътъ закрачи по праздния манастирски дворъ, като бързаше да сгрѣе измръзналото дете.

Като мина край черквата, отецъ Йосифъ се прекръсти, и по дългия, слабо освѣтенъ съ лампа коридоръ, стигна до своята килия.

— Дали е живо? — се попита старецътъ, като притискаше до себе си неподвижното тѣло на детето.

Обхвана го силно безпокойство. Като турна детето на кревата, той сложи ухото си на гърдитъ му. Следъ нѣколко минути той радостно извика: сърдцето на детето слабо тупаше.

Като извади отъ чекмеджето нужднитъ лѣкарства, той почна да разтрива вкоченясалитъ му ржце и крака.

— Слава Богу, нищо не е премръзнало, — си